

DE VLIEGENDE MEUBELMAKERS DOEN NUTTIG WERK IN OEGANDA

Overdracht van een ambacht

AMSTERDAM- Stichting de Vliegende Meubelmakers (VMM) heeft de afgelopen zomer twee groepen vrijwilligers naar Oeganda gestuurd om de lokale bevolking te helpen met het maken van meubelen. Leonie van Iersel reisde mee met de groep die in Noord-Oeganda meubelen leerde maken aan een groep jongeren ten behoeve van een bijzondere school: "Het waren kinderen met hartverscheurende verhalen en ik heb nog dagelijks contact met hen."

Van Iersel is in het dagelijks leven concreet op een middelbare school en volgt de avondopleiding tot meubelmaker aan het Hout- en Meubilering College in Amsterdam, waar de meeste vrijwilligers van VMM nog studeren of pas zijn afgestudeerd. Van Iersel vertrok met vijf andere meubelmakers deze zomer naar Oeganda om daar in drie en een halve week aan de leerlingen van de Hope North Uganda school te leren hoe zij hun eigen meubelen moeten maken. Van Iersel: "Hope North Uganda is een school met 300 leerlingen in de leeftijd van 13 tot en met 20 jaar voor voortgezet- en beroepsonderwijs en is opgezet door Sam Okello Kelo, een charismatische voorvechter van mensenrechten die echt alles geeft voor de kinderen. Hij is echt een grootheid in Oeganda, iedereen kent hem. De leerlingen hebben vaak verschrikkelijke dingen meegemaakt tijdens de burgeroorlog in het land: ouders verloren of ouders die getraumatiseerd zijn geraakt, ex-kindsoldaten, kinderen van ex-kindsoldaten, kinderen met aids. Verschrikkelijke verhalen. Ik ben zo blij dat ik op deze wijze een positieve bijdrage heb geleverd."

Stapelbedden

De opdracht voor de vrijwilligers was helder: zorg ervoor dat de oudere leerlingen straks meubelen kunnen maken voor de school of extra meubelen die ze wellicht

kunnen verkopen. De eerste nood was tafels: "De kinderen aten in hun bed, er waren dus picknick tafels met vastgemaakte banken nodig. We hebben een eenvoudig ontwerp gemaakt en zijn aan de slag gegaan." Het zijn uiteindelijk 25 tafels geworden, waarvan de leerlingen de laatste vijf exemplaren helemaal zelf hebben gemaakt. Van Iersel en haar medevrijwilligers namen een kijkje in de slaapzalen en schrokken: "Ze lagen met drie kinderen in één bed en aten daar dus ook, bij gebrek aan tafels. Het stonk er enorm en niemand had ruimte voor zichzelf. Het was duidelijk: hier moesten zo snel mogelijk eigen bedden voor de kinderen komen." Er werd gekozen voor een basic model van drie bedden boven elkaar met staanders op de hoeken van de vloer tot aan het plafond, met tussenruimte tussen de rijen voor het plaatsen van stalen kisten met persoonlijke eigendommen. "We hebben zoveel mogelijk bedden geprobeerd te maken, waarbij we afspraken dat iedere leerling de latten voor de bodem van zijn of haar bed zelf moest zagen. Er was bijna geen elektriciteit voor handen, dus hadden we allemaal de blaren op onze handen van het schroeven en zagen. We hadden het er graag voor over, het is zulk dankbaar werk. Het mooiste moment was toen we met een truck vol hout en matrassen aankwamen bij de school. De pure blijdschap. Het enthousiasme ook voor het zelf maken van de meubelen. Ze kwamen er allemaal altijd bijstaan om ons aan te moedigen en op te vrolijken, tot het echt te druk en te warm werd om verder te kunnen werken. Dat we moesten zeggen: als je niet meehelpt, ga dan alsjeblieft naar buiten. Ik vind de puurheid van het leven van de mensen, zonder prikkels van buitenaf, ook heel mooi en inspirerend. Alles komt recht uit het hart, zonder dubbele agenda."

Matrassen

Uiteindelijk hebben de leerlingen zelf de bedden gemaakt voor de meisjeszaal van de school. Maar geen bed zonder matras. "HMC docent Gerco Buis, een van de initiatiefnemers van VMM, heeft een facebookactie opgezet voor het verzamelen van matrassen. We hebben er 250 afgeleverd en komen dus nog 50 stuks tekort. Dit geldt ook voor het hout dat we nodig hebben om alle bedden te laten aftimmeren door de leerlingen." Ze hoopt dan ook dat lezers van dit verhaal een bijdrage kunnen leveren aan het project. "De leerlingen hebben het zo hard nodig, ze hebben al zo veel meegemaakt en blijven toch blijmoedig door het leven gaan. Ik heb hen de eerste weken na mijn terugkomst in Nederland ook echt heel erg gemist en heb nu dagelijks contact met hen. Hoe gaat het? Wat speelt er?"